

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De S. Sigeberto Francorum Rege.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

politano Regulus, quem nos virum nouimus, fuisse; superioribus annis allocuti, donauit. Is enim cum in Gallia, quod se amisso imperio receperat, de quodam sacerdote accepisset, Rauennæ sacerdotem planè sanctè viuere, & templum exædificare, diuino spiritu impulsus, Rauennam è Gallia venit, duæ Mariæ Lauretanæ templum toto orbe ingentibus miraculis celeberrimum, inuisurus: inuenitque; Hieronymo, aureum tradidit torquem, ut, quod iam angustum ædificarat templum, amplificaret, & facellis additis, exornaret: quod & factum est. Quibus peractis, aliquot sacratis uiris probis ac religiosis, in quibus Simon Crespolus Rauennas maximè enituit, secum iunctis, collegium instruit, titulo Boni Iesu, ac Diuæ Margarete adiecto, anno à partu Virginis trigésimo secundo supra millesimum quingentesimum quod postea Paulus tertius Pontifex Maximus insequentibus approbauit. Iulia etiã Sfondra, nobilis ac religiosa mulier, uida, Mediolanensis, quæ Mantuæ ex Piccinardata familia maritum habuerat, annuam certam pensionem pecunie illi cõsolationi cum tribuisset, multum rem ipsam iuuit, magnificasque; ædes proximas templo, & nonnullos etiam fundos comparauit.

Ex domo Gentilis tẽplu extruatur.

Eius ecclesia fit collegiata, titulo Boni Iesu. & S. Margarite.

FEBRUARIVS

VITA B. SIGEBERTI FRANCORVM REGIS,

AUTHORE SIGEBERTO MONACHO GEMBLACEN. VTRVM HIC CATALOGO SANCTORUM ADSCRIPTUS, SI IGNORO MULTIS TAMEN CLARET MIRACULIS.

ANNO Dominicæ incarnationis quingentesimo octogésimo sexto Lotharius secundus, Chilperici Regis & Fredigundis filius, in Francia admodum puer regnare cœpit. Qui postquam ad intelligibilem ætatẽ venit, honestati morum studere cœpit, vnde à Deo exaltatus, eò usque processit, ut monarchiam regni Francorũ mereretur accipere solus. Hic anno regni sui tricésimo nono Dagobertum filium suum in consortium regni adsciuit: & nẽ regis a potestate licentia, & iuuenilis ætatis intemperantia exorbitaret à via rectitudinis, ei viros potentia & sanctitate claros substituit, sanctum scilicet Arnulphum, ex Maiore domus Metensem Episcopum, & Pipinum Maiorem domus, tunc temporis cunctis aulicis præminentem potentia & prudentia: Istis Dagobertus vtens tutoribus, regnum Francorum propagauit latius, & maximè ad debellandos Saxones laborat intentius, qui fines regni sui crebris fatigabant excursibus. Quos auxilio patris sui Lotharij ita deuicit, ut & Regem eorũ Berthoaldum perimeret, & omnes Saxones, mensuram gladij sui excedentes, gladio trucidaret.

1. Februarius. Cap. 1.

Cap. 2. S. Cuniberti vita, habetur in nouemb. Tomo 6. disceptu.

Gratiter peccat S. Davidis Regis morte.

Penitentiã eius.

Tam bonis Dagobertus Rex vsus principijs, post mortem patris sui cœpit paulatim resiliere à proposito aequitatis, & consilij Pipini principis, & Cuniberti Archiepiscopi Colonienfis, quem idem Pipinus post decessum sancti Arnulphi vnanimem sibi amicum, & intimum suis elegerat consilij. Nam quamuis Dagobertus Rex esset egregius bellator, sacerdotum Dei & ecclesiarum pius amator, pauperum Christi largus subleuator, & multarum bonarum artium executor: tamen carnalis incontinentiæ morbo nimis laborabat, vnde & claritudini nominis sui fœdam infamiæ notam contraxerat, & (quod grauius erat) Regis regum iram contra se accenderat. Reginas enim suas fictis ex causis alias pro alijs repudiabat, ipsis quoque desponsatis pellicum amores superducebat. Et quantum ad eò deditus esset carnali commercio, nullam tamen spem propagandæ posteritatis habebat, ex nullator vxorum filio suscepto. Permaximè ergo Rex dolebat, quia se Dei offensam incurrisse sentiebat: præsertim quòd ex regio patrum suorum semine nullum sciebat superesse, præter se & fratrem suum Charibertum: qui Charibertus propter simplicitatem nimiam minus idoneus erat ad regni gubernaculum. Sed quantum de prolis prosperitate, non tamen desperans de Dei miseratione, præcordialiter eum deprecabatur, ut sibi ex eius nutu filius daretur, qui sibi in regimine regni subrogaretur.

Iustus

Cap. 3. Iustus & pius Dominus, qui hominum erratibus ad iram attrahitur, precibus etiam humilium ad misericordiam reducit. Rex siquidem Dagobertus, dum circuiret Austrasiam nono anno regni sui, puellam quandam Ragnetrudem nomine, vultus elegantia laudabilem, genere etiam inter Austrasios non ignobilem, cum regii cultus honore sibi uxorem iunxit: qua, Deo volente, eodem anno ei genuit filium. Rex hoc latificatus nuncio, voluere coepit animo, cui sanctorum virorum potius hunc puerum traderet, qui eum sacra baptismate regenerare deberet. Erant eo tempore in Francorum regno multi apud Deum & homines sanctitate predicabiles & virtutibus. Inter quos sanctus Amandus Elnonensis clarebat gloriosus: qui ex Aquitania oriundus, Christum relictis omnibus sequebatur, & labores voluntariae peregrinationis instantia diuinae predicationis consolabatur, & eius cultus seges vberissima per Franciam in horrea Christi congregabatur. Ad hunc perquirendum per diuersa discurrunt nunci, ad festinantis Regis editum. Is Amandus iam dudum, quia solus omnium sacerdotum non timuerat Regem redarguere pro capitalibus criminibus, iubente eo, cum iniuria de regno eius fuerat expulsus, & in remotioribus Franciae locis verbum Dei predicabat gentibus. Tandem reperitur, & vt Regem adeat quantocyus admonetur. Ille memorans preceptum Apostoli, quod omnis anima potestatis sublimioribus debet subijci, venit ad Regem, in villa Clypiaco morantem. Viso Rex beatissimo Amando, magno repletus est gaudio. prostratusque pedibus eius, deprecabatur vt tanto sceleri, quod in eum perpetrauerat, veniam largiri dignaretur. At ille, vt erat miratissimus, citius eum eleuauit a terra, atque clementissime indulisit. Tunc Rex ad sanctum ait: Poenitet me, quod stulte aduersum te egerim. Precor ergo, vt ne memineris iniuriae, quam tibi irrogauit, atque precem meam, quam a te postulo, non dedigneris annuere. Dedit Deus mihi filium, non meis precedentibus meritis, precorque vt eum sacro digneris ablucere baptismate, atque in filium tibi spiritualem accipere. Quod vir Domini vehementer renuit, scilicet sciens scriptum esse, militantem Deo non oportere implicare secularibus negociis: & quietum atque remorum, non debere regia frequentare palatia. & e conspectu Regis abscessit. Rursum Rex misit ad eum viros illustres, tunc in laicali habitu palatio de feruientes, Audoenum scilicet, post Rothomagi Episcopum, & Eligium post Noiuomi Episcopum. Hi humiliter virum Dei petierunt, vt precibus Regis daret assensum, atque filium ipsius sacro dignaretur diluere fonte, & vt eum enutrire, atque lege imbueri diuina quantocyus assentiret: dicentes, quod si hoc vir Domini non renuerat, per hanc familiaritatem libetius in regno illius, vel vbicunque eligeret, licentiam predicandi haberet, seu nationes quamplures per hanc gratiam se posse conquirere fatebantur. Tandem ergo fatigatus precibus amborum, facturum se esse promisit. Audiens autem Rex, quod vir sanctus precibus eius annuerat puerum adduci praecipit: ipse vero Aurelianis contendit: vbi ei frater suus Charibertus ad hoc ipsum, vt filium eius de sacro lauacro susceperet occurrit. Ibi puer assertur qui non plusquam quadraginta dies ab ortu suo habere ferebatur. Quem accipiens vir sanctus, sacris mysterijs initiandum, cum benedictione solenni eum fecit catechumenum. Cumque finita benedictione nemo ex circumstantibus respondisset, Amen aperuit Deus os infantis, atque cunctis audientibus clara voce respondit, Amen. Statimque eum regenerans sacro baptismate, Sigebertum eum nominauit, eumque ipse cum Chariberto fratre Regis de sacro fonte suscepit. Super hoc Rex cum omni exercitu magno tripudians gaudio dehinc sanctum virum habitum in magna venerationis loco, non multo post inthronizauit eum in Traiectensis ecclesiae folio. O miram Dei gratiam: o predicabilem eius potentiam. Quis non in eius laudem exclamaret? quis non super diuitijs bonitatis eius exultet? Qui olim Ieremiam prophetam in utero matris sanctificauit, cuius spiritu afflatus cum matre sua, plusquam propheta Iohannes exultauit, & nondum natus praeco nasciturum Regem preuidens gratulando salutauit: ipse etiam modo recens nato puero per os sancti patris charissima spiritualis benedictionis infudit, & quod sibi vaselectionis esset futurus, per eiusdem ostendit miraculum: quem mox vt originalis peccati ablutus est macula, spiritu sancti perfudit gratia. Vere benedictus per omnia, per quem nomen Domini adhuc benedicitur in Ecclesia, & benedicitur in secula.

Aur vix, aut nunquam inuidiam effugit gloria. Pipinus Maior domus, qui caute & pru-

Nascitur ei filius.

Vita huius est Tom. 1. die 6 Februarij.

Rom. 13.

S. Amandus venia rogat.

2. Tim. 8.

Horu vite suis habetur locis.

S. Amandus eius filium baptizat Sigebertum. Aimonius li. 4. cap. 20.

Ierem. 1. Luc. 1.

for. euidas

Cap. 4.

SURIUS

gber
nover
RVIII
5

DE SIGEBERTO REGE FRANCORVM.

47

& prudenter se agebat in cunctis regni vel palatij negocijs, bonus in consilijs, fortitudine terribilis, cultu iustitiæ & fidei proposito per omnia laudabilis: quod magis omnes gloria anteibat, eò omnium maiorem penè Aufrasiarum contra se inuidiam conflauerat, obseruantibus æmulis, vt amouerent eum à latere Regis: vt aut disiungerent eum à Regis corde, aut facerent eum plecti morte. Sed ille callens moderari animo suo, noluit vinci à malo, sed vicit malum in bono. Nam vt se & omne regnum absolueret discordiæ scandalo, arrepto ad nutriendum Sigeberto Regis filio, inuidiorum factioni cessit, & ad Charibertum Regis fratrem in Aquitania morantem contendit. Non multò post transeunte nubecula huius tempestatis latior redijt per concordiam aura serenitatis.

* Sammon quidam Francus genere, negociator arte, cum ad gentem Vuinidorum se contulisset, & per fortitudinem & industriam suam ab eis in Regem promotus fuisset, inter se & Dagobertum Regem orta similitate, sepe regni sui transgresso limite, Thuringiam & reliquos sibi vicinos Francorum pagos vastabat acerrimè. Hac de causa Rex Dagobertus anno regni sui vndecimo Metis adijt, ibique procerum & pontificum conuentum adesse iussit, eorumque consilio & consensu filium suum Sigebertum in regnum Aufrasiarum sublimauit, sedemque Regis Metis vrbem habere permisit: partem etiam thesaurorum sufficientem tradidit, & hoc totum edicto regali & procerum attestatione autorizauit. Tutelam vero Regis, cuius pueritiæ timebat commisit Cuniberto Archiepiscopo Colonensi, & Adelgiso duci: curam verò regni Aufrasiarum & prouidentiam omnium imposuit Pipino principi. Ex illo die repressa est insolentia Vuinidorum, obuiante eis fortiter & felicitate fortitudine Aufrasiarum & frequentibus prælijs reprimenti excursus illorum.

Post annum nascitur Regi Dagoberto filius, qui Clodoueus est nominatus. Quiterum cunctis primatibus Aufrasiæ & Neustriæ in generali conuentu cõgregatis, iterum diuisionem regni inter duos filios ordinauit coram eis, eorum assensu & consilio, & confirmauit, datis & acceptis inuicem pactis & sacramentis, vt scilicet deminuto vtriusque regni arcto limite, Sigebertus regnaret super Aufrasiam, Clodoueus verò regeret Neustriam. Eam partem Franciæ, quæ spectat ad meridiem & orientem, vocabant Aufrasiam: eam quæ vergit ad Aquilionem & occidentem, vocabant Neustriam. Rex Dagobertus tam iuste & prudenter regno vtroque ordinato, ne aliquando aliquo modo vel fratres inter se paterno dissiderent odio, vel regnum in seipso diuisum ciuilibus belli desolaretur scandalo: anno regni sui decimo septimo mortuus, & * Parisijs in basilica S. Dionysij sepultus, regnum dimisit, ab ex teris pacatum gentibus, & in nullo diminutum à suis finibus. Post cuius obitum duo Reges & fratres, Sigebertus & Clodoueus, se quisque in regno suo agebat prudenter, & inter suos valebat potenter, subiectis se exhibendo placabiles. aduersantibus terribilis. Et cum in omnibus inter se Deo placita vigeret concordia, pro vno tamen negocio penè voluit introreperere discordia. Sigeberto enim Rege repetente sibi debitam partem paterni thesauri, nitebantur ei contraire proceres, qui erant ex parte Clodouei. Sed Pipino principè, & Cuniberto Archiepiscopo fortiter & rationabiliter instantibus, pro sui potentia ab inuitis Neustriæ primatibus extorserrunt, mediante iustitia, vt ex condito ad villam Compendium veniretur, ibique thesaurus Regis æqua lance diuideretur, suaque cuique pars competenter daretur. Ventum est illo: thesaurus diuiditur ex æquo, pars debita representatur Metis regi Sigeberto.

Sequens annus luctum maximum intulit Regi Sigeberto eiusque regno, Pipino maiore domus ex hac luce subtracto, qui ipsum Sigebertum paternè nutrierat à puero, & imbecillitatè pueritiæ & adolescentiæ eius validi sui auxiliij sustentauerat brachio. Hic omnimodis regno vtilis, genere, potentia, prudentia & fortitudine super omnes nominabilis, Grimoaldum filium suum rerum suarum heredem fecit, duas quoque filias, Gertrudem & Beggham, ad laudem & gloriam generis sui post se reliquit. Quarum vnà Gertrudis Christo, quam sponso carnali, malens nubere, sanctæ religionis proposito inseruiens in Niuellensi cœnobio, à sua fundato matre, spiritualem prolem adhuc non desinit Deo gignere. Soror eius Beggha nupta Ansgiso, sancti Arnulphi Metensis Episcopi filio, regiæ dignitatis decus quod penitus deperierat per Regum Francorum inauditam desidam, per suam reparauit prosapiam. Ipsa siquidem genuit Pipinum, Pipinus Carolum, qui Tudetes, id est,

S. Pipini
Ducis vita
habetur
To. 1. Fe-
bruarij. 21.

Rom. 12.

Cap. 5.
* Samog

Sigebertus
creatur Au-
frasiæ Rex

Cap. 6.
Secidus ei
nascitur fi-
li- Clodoue-
us nomine

Is creatur
Rex Neu-
striæ.

* Parisius

thesaurus
regiæ sequa
lance diui-
ditur.

Cap. 7.

S. Gertrudis
vita est. 17.
Martij. To
mo. 2.

S. Caroli Magni genealogia.

est Martellus est agnominatus: Carolus Pipinum Regem; Pipinus Carolum, cognomento Magnum, Francorum Regem & Imperatorem Romanorum: qui eò honoris & potentia processit, vt nullus de Regibus Francorum, vel ante eum, vel post eum, ei comparari potuerit. Quia aliquantulum excurrimus, cito vnde digressi sumus redeamus.

Cap. 8.

Grimoaldus pro patre suo Pipino constitutus maior domus, potenter in aula Sigeberti Regis principabatur, & domi militieq; viriliter tutabatur. Omnia in tuto esse putabantur, & compressis vicinarum gentium moribus, nihil metuebatur. Invenit tamen nouerca bonorum inuidia, quomodo in ipsis regni visceribus fereret discordia zizania. Otho Vronis domesticus filius, qui Sigeberti Regis ab adolescentia fuerat baiulus, zelo inuidia ducebatur contra Grimoaldum Maiorem domus & traductis ad se proceru aliquibus, arrepebat in spem inuadendi principatus eius. Radulphus quoque dux Turingia, vir bellicosus, prosperis intumescens euentibus, cum Vuinidos crebris vicisset congressibus, contra Sigebertum dominum suum & Regem agebat insolentius, eiusq; despiciens adolescentiam, magnam intulit regno molestiam: & eo vecordie processit, vt exercitu Sigeberti insidijs excepto, non minimam de Francis stragem facere presumpserit. Quod infortunium nimium Sigeberto Regi intulit luctum, tunc agenti annum regni nonum, & aetatis vero duodecim. Sed quia cum aetate ei robur & industria accreuit non antea ab inimicorum insecutione destitit, quam superbiam eorum domuit, & Thuringos, qui insidiam Radulphi rebelles erant, sub iugo dominij sui victos & confusos reflexit: Otho etiam, qui potentiam Grimoaldi obliquo oculo limans, eam ad se trahere nitabatur, factione Grimoaldi à Leuthero Alamannorum duce in gratiam ipsi strucidatur, atque ita Grimoaldus in principem corroboratur.

Sigebertus Rex Thuringos domat.

Cap. 9.

Pax alta & quies erat in cunctis Austrasiorum terminis, sedatis vadique exteris & domesticis aduersarijs, virtute Dei promouente virtutem Sigeberti Regis, quæ sibi placitum monstrauit à primo rudimento aetatis. Qui enim Salomoni in tenera etate dedit sapientiam, diuitias & potentiam, dedit etiam huic sapientiam, diuitias & potentiam. Ego quidem, si verbis Domini vti audeam fidenter dicam, quia plusquam Salomon hic. Salomon enim sapientiam, quæ in nocte & per somnium accepit, transgrediendo Dei cultum perdidit: diuitias & potentiam, quas plus cunctis habuit, in perniciem animæ suæ vertit, & vt in posteris suis minueretur peccando meruit. Hic verò pacificus noster Salomon, quicquid sapuit, quicquid habuit, quicquid potuit, ad animæ suæ commodum conuertit, & vt in posteris suis spiritaliter multiplicaretur, bene agendo meruit. Solet enim fieri in pacatis regnis, vt per ocium & desidiam moribus corruptis, abutantur securitate pacis. Hic contra gaudens diuturnitate temporalis pacis, laborabat obuiam ire aëris cateruis: & colluctatus contra spiritualia nequitia in cælestibus, conducere sibi spiritualia, qui secum bellarent, exercitus. Duodecim enim monasteria in diuersis regni sui partibus edificauit, eisq; ex suis redditibus regia liberalitate necessaria suppedi-tauit, vt illic sub Apostolica vitæ viuente regula, dum sua meterent carnalia, sua sibi seminarent spiritualia. Inter quæ eminent in nostra vicinia Stabulus & Mal-mundarium cœnobium, infra syluam Ardennam sita: quæ idem Rex, cooperante sibi Maiore domus Grimoaldo, constructa, sancto Remaclo Tungrensi Episcopo tradidit ordinanda. Illius enim & Cuniberi Colonienfis Episcopi præcipue innitebatur consilio, & ad talia facienda sanctorum virorum animabatur exemplo. Et vt ab vno plura discamus, quanta pij Regis liberalitas fuerit in sanctorum locis ditandis, ex his duobus colligamus. Audiens in locis, sancto Remaclo delegatis, feruere cultu sanctæ religionis, præsertim quod idem præsul, abiccta Episcopali sarcina, se ibi mancipauerat arctiori vitæ, tradidit ei ex ipsa foresta duodecim leucas in latitudine, & totidem in longitudine: In quo spatio nullus ei vel sibi succedentibus contradiceret: * affirmaueruntq; illud testamento cum stipulatione Imperiali.

3. Reg. 3. 3. Reg. 11.

Quam sapienter & sanctè vixerit.

Duodecim monasteria extruit & redditibus donat.

S. Remaclo vita habetur. 3. Septembris, T. 6. 9.

* affirmavit legèdum videtur. Cap. 9.

Rex Sigebertus, reuera Regis nomine dignus, quia seipsum bene regere nōrat, magnoperè terrena bona minimis Christi distribuere curabat, vt ad summum bonum tandem pertingere posset, quod non constare nisi in æterna beatitudine clareret. Expertus enim erat, quia terrena felicitas in aliquo semper curtatur, ne ad perfectionem boni perueniat. Cum enim sibi opes, honores, potentia, gloria affatim pro regia affluerent magnificentia, multū tamen felicitati suæ deesse dolebat, pro

SURIUS

q. ber
nober
RVIII
5

eo quòd liberorum dulci affectu carebat. Et ideo in ædificandis ad ædificationem animarum cœnobijs instabat liberius, & sua Christo distribuebat liberalius: quia præter Christum, cui hæc cederent, non erat ei hæres legitimus. Quia verò Grimoaldum Maiorem domûs sibi in omnibus fidelem, morigerum & cooperatorem eatus expertus erat, filium eius Childebertum regni Austrasiorum heredem delegat: hoc tamen propositò conditionis tenore, si ipsum contingeret sine liberis obire. Rex quidem, ut potè futurorum nescius, quod tunc sibi videbatur, ex temporis conuenientia fecit: postea verò filium genuit, quem nomine patris sui Dagobertum vocauit: & priori testamento ad irritum redacto, hunc nutriendum comisit Maiori domûs Grimoaldo, ut eius potentia contra omnes tutus sublimaretur in Austrasiorum regno.

Talis erat Sigeberti Regis vita, quam aptud homines & temporalis magnificabat potentia, & grata Deo in omnibus commendabat iustitia: apud Deum verò eam acceptabilem faciebat columbina simplicitas, eum tamen ei adesset etiam serpentina calliditas. Quia verò dicit sapientia ex ore Salomonis, Aufer rubiginem de argento, & egredietur vas purissimum: aufer iniquitatem de vultu Regis, & firmabitur iustitia thronus eius: Rex ille, in cuius manu sunt corda Regum, de famulo suo Sigeberto, qui per vite puritatem & sapientiam venustatem splendebat ut argentum, abstulit in præsentis seculo rubiginem peccatorum, & fecit sibi vas misericordiarum purissimum. Et cum Deus dicat nobis, Date elemosynam, & ecce omnia munda sunt vobis: quis discederet peccata huius Regis, ex terrena contagione & regni occupatione ei adhærentia vice pulueris, Deum eluisse tot elemosynis, quæ ad laudem & gloriam nominis Christi expensæ sunt per eum, & adhuc quotidie expenduntur in tot ab eo structis cœnobijs? Abstulit nimirum iniquitatem de vultu Regis, ut firmaretur iustitia thronus eius: ut quia iustus ex fide viuens, vilipenderat terreni regni fastus, coronatus corona iustitiæ, & ornatus palma victoriæ, conregnaret Christo in cælestibus. Rex ergò terribilis apud omnes Reges terræ, qui auferit spiritum principum, nè malitia mundi mutaret militis sui intellectum, in flore iuuenilis ætatis eum acerba morte rapuit de præsentis seculo nequam, & in cælesti curia ei contulit verè dignitatis gloriam. Obijt autem Calendis Februarij, ætatis suæ anno ferè tricesimo primo, regni viciesimo octauo, ab incarnatione Domini anno sexcentesimo sexagesimo secundo: à transitu sancti Martini anno ducentesimo sexagesimo tertio. Et qui in multis locis insignia sui monimeta reliquerat, sepeliri eligit in vrbis Metis, quæ regni sui sedes fuerat, in basilica, quam ad gloriam & laudem Dei in honore S. Martini gloriosi confessoris regia liberalitate construxerat.

Sigeberto Regi filius nascitur Dagobertus. Cap. 10.

Columbina simplicitas eius. Prou. 25.

Luc. 11.

Hebr. 10.

Pal. 75.

Felix obitus eius.

Sepelitur Metis.

MIRACVLA QVÆDAM EIVSDEM SIGEBERTI REGIS, AB EODEM SIGEBERTO MONACHO CON-

scripta, sed redacta in compendium. Testatur autem author, se ea scribere, quæ aut recenti tempore facta sint, aut ab ijs relata, qui ijs interfuerint.

Anno Christi 1063, quiescente corpore Sigeberti Regis in monasterio S. Martini, quod ipse ad Metenses ad Mosellam à fundamētis construxerat, presbyterium supra cryptam, ubi conditum erat eius corpus, propter antiquitatem ruinam minabatur, ita ut non absq; ingenti timore illic monachi diuina peragerent. Apparuit igitur manifestè sanctus Rex cuidam Vuilādo, in Metensi suburbio degenti, cunctis penè ciuib. notissimo. Is verò præ splendore eximio obstupuit, nec quicquā loqui ausus fuit. Tum Rex blandè eum appellans, iussit eum oculus indicare fratribus eius monasterij, ut si Deum & beatum Martinum vellent habere propitios, quamprimum ad locum alium transferrent corpus eius, nè ruina loci eius quassaretur. Fecit Vuilandus, ut erat iussus & monachi de verissima Sigeberti Regis & patroni sui sanctitate nihil hæsitantes, statuerunt id ad effectum perducere. Tanta autem facilitate sarcophagus eius aliò deportatus est, ut non ab hominibus, sed ab angelis ferri videretur. Plurima verò deinceps edita eo loco, quò translatus est corpus eius, sunt miracula

Sigebertus Rex monasterium S. Martini Metis extruxit.

Translatio corporis eius.

Carmina Authoris.

Ad laudem Domini, retinet qui culmina cæli, Reddere qui sanctos vult per miracula claros,

e Cuius